

Fodor Balázs

Zápor

Eső helyet aszteroidák
zuhogtak, mély és
kerek sebeket

ütve a felszínen.
Rideg testükben
folyadékot hoztak,

akár az élet kapszulái.
A sebekben megült
és felduzzadt a víz.

Az aszteroidák zuhogtak,
mint kavicsok a tóba.
És, ahogy a lendület

megmozdította
a sejteket, elindultunk
egymás felé.

A hívó fél

Emeld arcomra
a kezed. Legyen az
a telefonkagyló.

Hallom a bűgást.
Kicsöng. Hosszan
hallgassunk.

A hiányzó réteg
hámszövettől még
közelebb a csend.

Tágulás

Egyre közelebb érezni
egymást. Pedig a világon
minden távolodik.

Még nem jár, de már éhes

Micsoda álszentség
a hányinger, ha roncsolt
szövetek esztétikájában gyönyörködik

az ember. Gyónni,
és terápiára is
véres kézzel megy,

miután felhasította
magát. Hogy elrejtse a kozmoszt
összetartó bűntudatot,

ami elől elbújni nem tud, aki
köldök-
zsinóron táplálkozik.

Párhuzamos

Vélhetőleg keresztezzük
majd egymás pályáját,

ám bár biztosak
aligha lehetünk benne,

hogy nem önmagunkkal
talál